

og hele. Naar dette er Tilfældet, og naar det paa den anden Side er lige saa afgjort, at denne Sag nødvendig kræver Undersøgelse i et Udvalg, er der ikke saa overmaade megen Grund til at forlænge Diskussionen om denne Sag. Da imidlertid de Bemærkninger, jeg tillod mig at fremsætte ved Diskussionens Begyndelse, have været Genstand for nogen Opmærksomhed fra forskellige ærede Medlemmers Side, vil man neppe finde det underligt, at jeg kunde ønske, at gøre nogle Bemærkninger. Jeg skal stræbe efter at fatte mig saa kort som muligt og at gøre det saa lidet polemisk som muligt for at gøre mit til, at vi kunne ende denne Diskussion. „Ære den som æres bør!“ Jeg tillader mig at begynde med det ærede Medlem for Viborg (Ravn). Jeg savnede nemlig ved mine første Bemærkninger Oplysninger om, hvorledes hans Partifæller agtede at stille sig i nærværende Sag. Derom fik man Oplysning i det ærede Medlems Foredrag. Jeg tror ikke, det kom os uventet. Med hans Partis sædvanlige Loyalitet over for Flertallet i denne Sag gjorde han sit bedste til at støtte den ærede Minister over for Flertallet, til at udsaa Mistanke om, at vore velvillige Udtalelser over for Lovforslaget vare ikke alvorlig mente, at vi i Virkeligheden søgte at sylte Lovforslaget. Jeg siger, at om det ærede Medlem og hans Partis sædvanlige Loyalitet tvivler jeg ikke. Jeg tvivler ikke om, at det ikke var Meningen at gøre det, men han kom for Skade at udtale sig paa en saadan Maade. Hvis der kunde ligge nogen saadan Mistanke i det ærede Medlems Udtalelser, er den ganske urigtig over for det Folketingsflertal, som jeg repræsenterer i denne Sag.

Den højtærede Finansminister søgte i Dag, forekommer det mig, at trække noget i Land i Dyrtidsspørgsmaalet, men jeg tror ikke med Held. Jeg behøjder nu slet ikke den højtærede Finansminister, for jeg tror, det er en ganske umulig Opgave, han har stillet sig. Han vil paa den ene Side erklære, at der ikke er, hvad man i teknisk Forstand kan kalde Dyrtid. Men naar han skal betegne, hvad det er, bruger han de samme Betegnelser, som alle fornuftige Mennesker, og som den højtærede Minister selv vil bruge for at forklare og beskrive, hvad Dyrtid er. Jeg skal ikke dvæle herved, men jeg skal dog tillade mig med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse et Par Linier af den højtærede Ministers Foredrag den 10de Oktober 1900, de Linier, der komme umiddelbart før det før

af mig citerede Sted. Naar den højtærede Minister der siger: „Endelig er det ogsaa givet, at Stillingen netop for Tiden er særdeles vanskelig for alle mindre højt lønrede Embeds- og Bestillingsmænd paa Grund af den store Prisstigning, der har fundet Sted paa ikke faa vigtige Forbrugsartikler — jeg behøver kun at nævne Kul — som spille en ikke ringe Rolle for alle Familier“ og saa kommer det, jeg før oplæste, om, at det havde været Genstand for Regeringens Overvejelser; og disse Overvejelser nu resultere i et Forslag, som hedder Lov om ekstraordinær Dyrtidshjælp, saa kan jeg ikke se rettere, end at den højtærede Finansminister ikke paa nogen Maade kan komme fra, at han har proklameret Dyrtid. Det behøver jo aldeles ikke at være nogen Forbrydelse, hvis det er urigtigt. Men naar jeg har søgt at bevise, at det var urigtigt, og har ført dette Bevis overbevisende over for det, den højtærede Minister kom frem med, saa skal jeg minde ærede Medlemmer om, at min Begrundelse af min Tilslutning til Lovforslaget var en helt anden, end at der er Dyrtid. Men den var derfor ikke mindre overbevisende for mig, end det modsatte aabenbart har været for den højtærede Minister. I Anledning af den højtærede Ministers enkelte Bemærkninger skal jeg kun fremdrage, at jeg ikke paa nogen Maade har klaget over den lange Tid, den højtærede Finansminister har brugt, men kun over den korte Tid, der er levet Folketinget. Det er en hel anden Sag. Jeg skal her gøre opmærksom paa, at den højtærede Minister i Oktober 1900 omtalte, at denne Sag havde været Genstand for Regeringens Overvejelser. Naar den højtærede Minister udtalte dette $\frac{1}{2}$ Aar efter, at han havde tiltraadt sit Embede, saa kunde man have ventet, at der forud for den Tid havde fundet nogle af de Undersøgelser Sted, hvis Omfang og Betydning Folketingets Udvalg forhaabentlig vil komme til at stifte nærmere Bekendtskab med. Naar den højtærede Minister ogsaa berørte Spørgsmaalet om Lønningerne i Kjøbenhavn, og sagde, at han ikke mente, at der som Konsekvens af dette Forslag, kunde proklameres Dyrtid her for Kjøbenhavns Kommunes Vedkommende, saa var dette vist mindre vel overvejet fra Ministerens Side. Vore Lønninger blev fastsatte i 1898, efter det, som Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse paa Grundlag af samvittighedsfulde Overvejelser var kommen til at anse for at være svarende til Standard of life her i Kjøbenhavn i det hele taget under de givne